

РЕШЕНИЕ

№ 35516

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5878** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба от 04.06.2025г. на Х. М. Х. М. А., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане] , чрез адвокат В. Г. М.-Х., срещу отказ за издаване на виза тип „С“ от 18.0.2025г. на Консула в посолството на Република България в Е..

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорвания отказ, като твърди, че същият е постановен в нарушение на материалния закон. Счита, че жалбоподателят е подал заявлението с ясно посочена цел на пътуването-като придружител на сестра си Я. Х. за преглед и лечение, като заявлението е придружено от покана от български гражданин и са приложени медицински документи и доказателства за финансова обезпеченост, намерение да се върне в Е. и отсъствие на риск за незаконно пребиваване. Счита, че постановеният отказ не съдържа конкретни мотиви и с оспорения акт е нарушено правото на личен живот по чл.8 ЕКПЧОС на жалбоподателя и чл.3 от ЕКПЧОС, макар и непряко, тъй като лишаването на лице в уязвимо медицинско състояние представлява сериозно морално и психическо натоварване, което според практиката на ЕКПЧОС може да достигне прага на нарушение на чл.3 от Конвенцията. По същество моли отказът да бъде отменен, като бъде постановено връщане на преписката за ново разглеждане с указания за издаване на виза тип С. Претендират се разноси по делото с представен договор за правна защита и съдействие.

Ответникът- Консултът в посолството на Република България в Е., чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като посочва, че е налице

отрицателно становище на службата за контрол на чужденци, тъй като при извършената проверка на декларираните от чужденеца данни са констатирани противоречия. По същество моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Прокурор от СГП в съдебно заседание излага становище, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза №25000704/25.04.2025г. (л.9 и л.76) жалбоподателят Х. М. Х. М. А., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане], е подал до Посолството на Република България в Е., искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип С. В заявлението жалбоподателят е посочил, че целта на посещението му е „медицински причини“ на престой от 12.05.2025г. до 25.07.2025г.

Към заявлението е приложено копие от паспорта на жалбоподателя, покана –декларация от 16.01.2025г. от Н. А. С., с която същата декларира, че може да осигури издръжка и жилище за срок от 90 дни за времето от 01.04.2025г. до 29.06.2025г. на жалбоподателя на адрес в [населено място], [улица], вх.В, ет.1 ап.3, където живее с дъщеря си М. С.. /л.12/ Отделно от това е приложено банково извлечение за сметка на името на жалбоподателя –л.94 и л.99 към дата 17.04.2025г. и към 22.04.2024г. с отразено салдо по сметката му. Представен е и документ за резервиране и плащане на самолетни билети с посочване полет К.- И. -С. на 12.05.2025г. и С.- И.- К. на 25.07.2025г.-л.98 и л.105. По делото е представено, че сестрата на жалбоподателя е служител в И. Бизнес С. на трудово правоотношение и ще пътува до България. За жалбоподателя е представено писмо от 15.04.2025г. от С. С., с което се удостоверява, че жалбоподателят работи в посоченото дружество и желае да пътува до България през периода 25 април 2025г. до 30 юли 2025г. за медицински преглед и консултация за сестра си и ще се върне в Е., за да възобнови трудовите си ангажименти. Представени са и медицински застраховки в полза на жалбоподателя и сестра му, направени от М. С.. Приложено е медицинско удостоверение от С. „С. Л.“, че сестрата на жалбоподателя е заплатила предварителен преглед в лечебното заведение на 27.02.2025г. В съдебното производство е приложена и покана от М. С. за жалбоподателя и сестра му.

Представени са медицински документи за заболяването на сестрата на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство е представено отрицателно становище от ДАНС, с посочване, че направените изявления от жалбоподателя относно познанството му с канещото лице не са надежни и логични, като се сочи, че според заявлението е отправена покана от домакина по визата, като декларираната крайна дата на периода, за който е отправена е 29.06.2025г., а декларираната от жалбоподателя дата за отпътуване е 25.07.2025г., почти месец след крайната дата на периода на поканата, като е направено заключение, че жалбоподателят няма намерение да напусне територията на Р България в разрешения срок.

В становището на Националната визова информационна система е посочено, че „целта и условията на заявления престой не са основани убедително, тъй като направените от жалбоподателя изявления относно познанството му с канещото лице не са надеждни и логични. Според представената към заявлението покана, крайната дата на периода, за който е отправена поканата е 29.06.2025г., а апликантът е декларирал, че ще отпътува от Република България на 25.07.2025г., почти месец след крайната дата в поканата“.

На 18.05.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип С на Консула в Посолството на РБългария в Е. с посочване, че „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“, както и че „има основателни съмнения за

намерението на жалбоподателя да напусне територията на държавите членки след изтичане на визата“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ Н.. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган- Консула в Посолството на РБългария в Е., видно от приложените към преписката Заповед №8/16.01.2025г. на Посланика на Република България в К. Е.. /л.26/. К. Я. като Завеждащ консулската служба в Посолство на Република България в К., Е. е определен да взема самостоятелни решения за отказ по заявления за издаване на визи. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма, но същият обаче се явява незаконосъобразен поради липса на мотиви – липсват както правни, така и конкретните фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за постановяване на отказа по заявлението на Х. М. Х. М. А..

Безспорно административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от

който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. В конкретната хипотеза не са изложени фактическите основания

Липсва обсъждане на представените от жалбоподателя множество документи и изясняване на въпроса, защо административният орган приема, че „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“, както и „има основателни съмнения за намерението на жалбоподателя да напусне територията на държавите членки след изтичане на визата“. Не е изразено никакво становище за твърдяната ненадеждност на направените от чужденеца изявления относно целта на пребиваването.

Следва да се има предвид, че законовите норми в обжалвания отказ са общо и бланкетно формулирани, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят само заявителя и неговото поведение, а не по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, тъй като от една страна Държавна агенция "Национална сигурност" е дадено становище, че съгласувателната процедура е осъществена от Специализирана дирекция "М"- ДАНС, която не разполага с данни апликантът да представлява заплаха за националната сигурност, а от друга страна - заявлението на апликанта не е за издаване на дългосрочна, а за краткосрочна виза. От съществено значение е обстоятелството, че в процесния административен акт няма яснота в какво точно се изразява недоказаността на целта и от какво се съди за това, предвид представените още със заявлението на чужденеца редица документи, които не са разгледани и обсъдени, поради което не е ясно въз основа на какво е взето решението за отказ. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус. В този смисъл е Решение № 15199 от 9.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 1982/2020 г. и Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г.

В оспорения административния акт, съдът не открива никакво правно основание за издаването му – въз основа на кой текст, от кой нормативен акт е постановен отказа за виза тип „С“, зачеркната е само точка 10 и т.13 от изброените общо 17, което е съществено нарушение на изискването за форма по чл. 59, ал.2, т.4 от АПК.

При липсата на каквито и да било фактически мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на апликанта, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ. Липсата на мотиви е и грубо нарушение на правото на защита на лицето, макар във формуляра надлежно да е посочен компетентния съд за това съд.

Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим в чл.34, ал.1 постановява, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра, по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на

дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Съгласно формуляра - образец (цитираното приложение №7 към наредбата), в графа „Допълнителни бележки“ се вписват мотивите на издателя за отказа.

Видно е от процесния формуляр за отказ, че графа „Допълнителни забележки“ не е била попълнена. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. В този смисъл съдът споделя възраженията на жалбоподателя, че в оспорения отказ липсват мотиви.

Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в България и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 АПК, с приложени към него договор за правна защита, в размер общо на 1000 /хиляда/ лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от 04.06.2025г. на Х. М. Х. М. А., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане] , чрез адвокат В. Г. М.-Х., срещу отказ за издаване на виза тип „С“ от 18.0.2025г. на Консула в посолството на Република България в Е..

ИЗПРАЩА преписката на Консула в Посолство на Република България в К., Е. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Х. М. Х. М. А., гражданин на А. Република Е., [дата на раждане] г, направените съдебни разноски в размер на 1000 /хиляда/ лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: